

mindenkinek a szolgája!”) rendkívüli jelentőségével. És ennek a szerveződésnek közegében gondolták megvalósítani az erre irányuló közösségépítést és kívántak felkészülni egy új, szolgáló meritokrácia felépítésére. A következő évtizedekben rohamosan hányta szebbnél-szebb virágait az öt szervezet mozgalma (Baja, Buda, Eger, Fehérvár és Pécs volt diákjai), amennyiben tömegesen segítette a gimnáziumok érettségizettjeinek a magas szintű továbbtanulásban, sőt kapcsolatok révén az elhelyezkedésben és a kiválóság igazolásában. Se szeri se száma azoknak a tudományos, művészeti és közéleti kitűnőségeknek, akik eredetileg a ciszterci gimnáziumokban tanultak, utóbb a diákszövetség kapcsolati hálójának közbejöttével is tudták növelni-terjeszteni eredményeik-alkotásaik hatását.

A II. Világháború után Magyarországon is kiépülő új rendszer a ciszterci szerzetesrenddel, iskoláival, következésképpen a diákszövetséggel is leszámolt azzal, hogy 1948-1950 között felszámolta ezeket. Ám nem tudta kitörölni a létezésből azt a hatalmas szellemi építményt és összetartozási gyakorlatot, amelyik addigra már beleivódott a magyar élet szövetébe és évtizedeken, sőt generációkon át igyekezett hordozni, majd tudta felmutatni az újjáéledés képességét. És íme: már 1987-ben – még a József Attila (volt budai Szent Imre) Gimnázium kínálta behatárolt keretben ugyan, de már elindulhatott valami, 1988/89-ben Pécsen mozdult meg a világ, 1989. májusában már Kerekes Károly apát úr vezetésével Nagyvenyimben új alapszabállyal bontott zászlót a diákszövetség és 1990-ben a budai Szt. Imre Plébánián indult útnak a Magyar Ciszterci Diákok Szövetsége, amely közösséget nemrég ajánlották Magyar Örökség Díjra a szövetség pécsi osztályának támogatói, akik a 325 éves pécsi iskola bázisán végzik munkájukat.

Valóban a MCDSZ –nek 5 osztálya az újjászerveződés óta eltelt két évtizedben kitűnő munkát végzett az eredeti elképzelésektől fogantatott szellemben és a zirci apátok – Kerekes Károly, Zakar F. Polikárp és Dékány Á. Sixtus - támogatásával. Így jelentős szerepet játszottak az „iskolavisszaadási” folyamatok „katalizálásában”, a ciszterci iskolák működésének folyamatos erkölcsi és anyagi támogatásában (pl. alapítványok közbejöttével, médiamunkával, programszervezésekkel, a cserkészcsapatok segítségével, illetve a civil szféra és a szerzetesrend kapcsolatának „stimulálásával” stb). Vagyis ez az alakzat méltán bizonyította, hogy a mai világ körülményeinek közepette is képes mind újabb értékek létrehozására, valós erő felmutatására, közösségépítésre, sőt önmagán túlmutató társadalmi jelentőségű erőfeszítések támogatására is.

Párdányi Miklós